

τῶν ὤμων τῆς. Ὁ Σανὶν ἠθέλησε νὰ καταβῆ ἀπὸ τοῦ ἵππου διὰ νὰ σηκώσῃ τὸν πῖλον, ἀλλ' ἐκείνη τῷ ἐφώναζεν «Ἀφήσατε! Θὰ τὸν σηκώσω ἐγὼ μόνη!» Ταῦτα εἰπούσα ἐκκλινεν ἀπὸ τοῦ ἐπιππίου τῆς βαθείας πρὸς τὰ κάτω, ἔδεσε τὴν λαβὴν τοῦ μαστιγίου εἰς τὸν πέπλον τῆς καὶ κατάρθωσε πραγματικῶς νὰ τὸν σηκώσῃ. Εἶτα ἔθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀφήκεν ὄμως τὴν κόμην τῆς λυτὴν καὶ κρεμαμένην ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς. Ἐπειτα δέ, ἐκβαλοῦσα, ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ Κοζάκοι κατὰ τὴν προσβολὴν, ἐκ βάθους τοῦ λάρυγγος ὄξειαν κραυγὴν, ἤλασε ταχέως τὸν ἵππον τῆς πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὁ Σανὶν ἤλαυσε παρὰ τὸ πλευρόν τῆς, προχωρῶν ὑπεράνω τᾶφρων, φραγμῶν καὶ ρυάκων, βυθιζόμενος εἰς τεσματώδη μέρη, ἀπαλλατόμενος ἐξ αὐτῶν μετὰ κόπου, ἀναβαίνων ἀνωφερίας καὶ καταβαίνων καταφερίας, καὶ πάντοτε ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸ πρόσωπον ἐκείνης. Καὶ τί πρόσωπον ἦτον αὐτό! Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἐφαίνοντο ἠνεωγμένα: εὐρέως ἠνεωγμένοι ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς· ἀνοικτὰ ἦσαν καὶ τὰ χεῖλη, καὶ οἱ ῥάθυες, οἵτινες ἀπλήστως εἰσέπνεον τὴν πρωϊνὴν αἶραν. Ἐκτόταζε κατ' εὐθείαν ἐμπροσθέν τῆς καὶ ἐφαίνετο ὡς γὰρ ἠθελε νὰ ὑποτάξῃ εἰς εαυτὴν πάντα, ὅσα ἐβλεπεν — τὴν γῆν, τὸν οὐρανόν, τὸν ἥλιον καὶ τὸν ἀέρα — καὶ μόνον δι' ἐν πρᾶγμα ἐλυπεῖτο, ὅτι ὑπῆρχον τόσον ὀλίγοι κίνδυνοι· — ὅλους δὲ τοὺς ἀψηφούσε!

«Σανὶν,» ἐφώναζε, «δὲν εἶνε ὡσάν 'ς τὴν Leonore τοῦ Bürger; Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι σὺ δὲν εἶσαι νεκρὸς — ἀλήθεια; Δὲν εἶσαι δὲ νεκρὸς; . . . Ἐγὼ, ἐγὼ ζῶ!»

Ὅλον τῆς τὸ πῦρ, ὅλη τῆς ἡ τόλμη καὶ ἡ δύναμις ἐξέσπασαν. Αὐτὴ δὲν εἶνε πλέον Ἀμαζὼν φερομένη ἐν ταχυτάτῳ καλπασμῷ, εἶνε νεαρὸς θῆλυς κένταυρος, κατὰ τὸ ἥμισυ θηρίον, κατὰ τὸ ἥμισυ θεὰ — καὶ τὸ ἥσυχον, καλῶς ἠγμένον ἔδαφος ὅπερ ἐν τῇ ἀγρία ὀρμῇ τῆς ποδοπατεῖ, μετὰ θαυμασμοῦ παρατηρεῖ αὐτὴν διπταμένην.

Ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα τὸν ἀφρίζοντα καὶ καταλασπαμένον ἵππον τῆς, ὅστις ἔτρεμε καὶ ἐταλαντεύετο ὑπ' αὐτὴν, ἐνῶ ὁ ἰσχυρὸς ἀλλὰ βαρὺς ἵππος τοῦ Σανὶν ἐπνευστία.

«Δοιπὸν, δὲν εἶνε φραΐα;» ἠρώτησεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ταπεινοφάνως.

«Θαυμάσια!» ἀνεφώνησεν ὁ Σανὶν ἐνδουσιωδῶς.

Τὸ αἷμα ἤρχισε νὰ βράζῃ εἰς τὰς φλέβας τοῦ.

«Περιμένετε ἀκόμη· νὰ ἰδῆτε τὸ τέλος!» ὑπέλαβεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα. Τὸ χερσὸκτιον εἶχε κατασχισθῆ.

«Σὰς εἶπα ὅτι θέλω νὰ σὰς φέρω 'ς τὰ βουνά, 'ς τὸ δάσος . . . Νὰ τα, τὰ βουνά!»

Καὶ πραγματικῶς, περὶ που διακόσια βήματα ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἐσταμάτησαν οἱ τολμηροὶ ἵπποι, ἤρχιζον ἐκτεινόμενα τὰ ὄρη, τὰ κεκαλυμμένα μὲ ὑψηλὰ δένδρα.

«Βλέπετε; ἐκεῖ εἶν' ἓνας δρόμος. Ἄς ζανασάνουμε λιγάκι — κ' ἔπειτα πάλιν ἐμπρός! Ἀλλὰ . . . Πρέπει νὰ ἀφήσουμε καὶ τ' ἄλλα νὰ ζανασάνουν λιγάκι.»

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

1. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΓΡΙΑΛΠΑΡΤΣΕΡ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 305).

2. ΧΡΥΣΟΥΝ ΣΤΕΜΜΑ, καὶ 3. Η ΑΓΟΡΑ ΤΩΝ ΜΥΚΗΝΩΝ. Ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Σλήμαν (ἐν σελ. 308-309).

Ἐκ τοῦ ἐν ἔτει 1878 δημοσιευθέντος ἔργου τοῦ Σλήμαν «Μυκῆναι» (Ἐρεῦναι καὶ ἀνακαλύψεις αὐτοῦ ἐν Μυκῆναις καὶ Τυρυνθί) παρέχομεν ἐνταῦθα τὴν εἰκόνα τῆς κυκλοτεροῦς ἀγορᾶς τῶν Μυκηνῶν καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀνακαλυφθέντων βασιλικῶν τάφων. — Ὁ διπλοῦς παράλληλος κύκλος τῶν λιθίνων πλακῶν, ὁ περιβάλλων τὴν ἀγορὰν, ἐχρησίμευεν ὡς ἔδρα, ἐφ' ἧς ἐκάθητο ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ συνηθροισμένος ἄσπιτος, ἐνῶ ὁ ἀγορητὴς ἴστατο ὀρθὸς ἐν τῷ μέσῳ, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς Ἰλιάδος (Α, 58, 68, 101· Β, 53, 96, 99) καὶ ἐκ τοῦ Σοφοκλέους (Οἶδ. Τύραν. 161, Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον ευκλέα δάσσει). Περὶ τοῦ κυκλοτεροῦς σχήματος τῆς ἀγορᾶς μαρτυρεῖ καὶ τὸ χωρίον τοῦ Εὐριπίδου (Ὀρέστ. 919) ἐνθα ἀναφέρεται «ἀγορᾶς κύκλος». Ἀλλ' ἐκ πασῶν τῶν ἀρχαίων μαρτυριῶν σπουδαιοτάτη εἶνε ἡ τοῦ Ὀμήρου αὐτοῦ (Ἰλ. Σ, 497—505) ἐνθα ἡ ἀγορὰ τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς ῥητῶς περιγράφεται ὡς ἐρὸς κύκλος, περὶ δὲ οἱ γέροντες ἐκάθηντο ἐπὶ ζεστῶν λίθων

Οἱ δὲ γέροντες

ἔβαν ἐπὶ ζεστοῖσι λίθοις ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ.

Καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (η, 4—7 καὶ 16, 17)

Φαιήκων ἀγορῆνδε, ἧ σφιν παρὰ νησοὶ τέτυκτο,
Ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐπὶ ζεστοῖσι λίθοισιν . . .
Καρπαλίμως δ' ἐμπλήντο βρωτῶν ἀγοραὶ τε καὶ ἔδραι
ἀγρομένων

Ἐκ τῆς πέμπτης φθῆς τοῦ Πινδάρου ἐξάγεται προσῆτι ὅτι ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Κυρήνης ἐτάφησαν ὁ ἰδρυτὴς αὐτῆς καὶ ὁ πρῶτος αὐτῆς βασιλεὺς (640 π. Χ.) καὶ ἄλλοι πολλοὶ βασιλεῖς, ἴσως διάδοχοι αὐτοῦ. Ὡσαύτως ἡ ἀγορὰ τῶν Μεγάρων ἦτο ἰδρυμένη περὶ τὸν τάφον τοῦ Κοροΐβου καὶ ἄλλων ἡρώων, ὡς μανθάνομεν ἐκ τοῦ Πausανίου. Ὅπως λοιπὸν ἐν Μεγάρῳ καὶ ἐν Κυρήνῃ, οὕτω καὶ ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Μυκηνῶν ἡ ἀγορὰ εἶχεν ἰδρυθῆ κύκλῳ περὶ τοὺς τάφους τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς τάφοις τούτοις ἀνευρεθέντων πολυαριθμῶν σκευῶν καὶ κοσμημάτων, ὧν τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν εὐρίσκουσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἐν τῷ μνημονευθέντι ἔργῳ τοῦ Σλήμαν, παρέχομεν ἐνταῦθα τὸ λαμπρότατον χρυσοῦν στέμμα (ἐν σελ. 308), ὅπερ εἶνε ἐν τῶν πολυτιμοτάτων καὶ θαυμασιωτάτων κειμηλίων τῶν εὐρεθέντων ἐν Μυκῆναις. Τὸ στέμμα τοῦτο ἔχει πραγματικὸν μήκος 2 ποδῶν καὶ 1 δακτύλου, εἶνε δὲ ἐντελῶς κεκαλυμμένον μὲ προεξέχοντα ἀσπίδοειδῆ κοσμήματα, μετὰ θαυμασίας τέχνης ἐπεξεργασμένα, καὶ παρέχοντα εἰς τὸ ὅλον ἀπεριγράπτως ὠραίαν ὄψιν, ἔτι μᾶλλον ἐξωραϊζομένην ὑπὸ τῶν 36 μεγάλων χρυσῶν φύλλων, ἅτινα κοσμοῦσι τὸ ἄνω μέρος τοῦ στέμματος.

4. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ ΓΥΝΗ. Εἰκὼν ὑπὸ Ludwig Feldmann (ἐν σελ. 313).

5. Η ΤΡΟΙΑ ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΑΝΑΣΚΑΦΑΣ ΤΟΥ 1871—73. Ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Σλήμαν (ἐν σελ. 316).